

(Tarinan olisi siis tarkoitus olla interaktiivinen, lukijat saavat nettisivujeni kautta ehdottaa ideoita kertomuksen jatkolle. Tässä kaksi ensimmäistä kirjoitusta, joitten pohjalta Sofian matka jatkuu)

Sofia: Yritin hieroa yhteen liimautuneita silmiä auki kunnes muistin, että olin käynyt laitattamassa toissapäivänä uudet volyyimiripset. Fuck. Tunsin sormissa irtoneisia ripsiä eikä ajatus siitä, että sata euroa rapisi nyt poskilleni yhtään kohentanut kohmeloista oloa. Olo oli itseasiassa niin kamala, että olisin voinut antaa toisen käteni (tai minkä tahansa muun raajan) lasillisesta kylmää Fantaa. Kaikkihan tietävät, että se on paras krapulajuoma eikö? Siinä vaiheessa kun ajattelin yrittää nousta ylös kokototuus.com iski tajuntaani etten sanoisi musertavalla voimalla. Paitsi etten ollut kotona, en myöskään muistanut missä olin tai kenen kanssa. Ainoa kammottava todiste siitä mitä ehkä (toivottavasti ei!!) oli tapahtunut roikkui ylläni olevassa kattolampussa; siniset Minion-pikkuhousuni. Vähitellen yksittäisiä välähdyksiä edellisestä illasta pompahteli mieleen. Ai niin, lähdin siis bestikseni Tiian kanssa juhlimaan sivistyneesti tulevaa sapattivuottani. Pari lasia kuohuvaa American Barissa, sitten kotiin lepäämään rankan työviikon jälkeen, ehkä vähän alustavaa pakkausta. Tai se oli siis alkuperäinen suunnitelma. Jossain vaiheessa iltaa haukuttuamme kaikki entiset poikaystävämme ja esimiehemme tuntui hirveän hyvältä idealta ottaa muutama tequila shotti. Olin siis juuri muutama kuukausi sitten eronnut Japestä, tyypistä joka varasti oikeastaan koko varhaisaikuisuuteni ensin houkuttelemalla avoliittoon ja lopulta kihloihin. Juuri kun olin perustamassa hääblogia Jape päättikin panna kiksauttaa perinteiseen tyyliin työkaveriaan firman kesäjuhlissa. Ja rehtinä suomalaisena miehenä kertoa tapauksen minulle, ihan yksityiskohtia myöden! Poistin hääblogin ja Japen samana päivänä elämästäni. Shottien jälkeen alkoi tanssijalkaa vipattaa, niinkuin aina parin lasin jälkeen. Ehtiihän sitä sitten viikonloppuna pyykätä ja pakata, lento Dubliniinhan lähtee vasta maanantaina! Suuntasimme (lue huojuimme) Tiian kanssa dtm:ään. Jos kaksi mieskammoista, katkeroitunutta kolmekymppistä naista haluaa tanssia rauhassa, niin voiko olla parempaa paikkaa kuin gay baari, no ei voi. Jotenkin (ei tarkkaa muistikuvaa tästä osiosta) olimmekin yht'äkkiä samassa pöydässä sählyjoukkueen kanssa. Muistan nyt moneen kertaan ihmetelleeni, että samalta paikkakunnalta, eli Järvenpäästä, on löytynyt niin monta homoa, jotka pelaavat sählyä, että on oikein saatu joukkue kasaan. Illan aikana olinkin näköjään saanut tanssia niin paljon, että huomasin kantapäissäni kahden euron kolikon kokoiset jäätävän kipeät rakot. Jossain vaiheessa olin hieman hämmentynyt siitä, että eräs tanssittajani hieroi itseään melko aktiivisesti takapuoltani vasten. Toisaalta, tasapainoni oli hieman heikohkoa siinä vaiheessa iltaa (mainitsinko jo, että sählymiehet tarjosivat useammankin kierroksen shotteja?), ystävällistä häneltä pitää minua pystyssä. Viihdytin seuruetta kertomalla tulevasta sapattivuodestani. Mitä maita ja nähtävyyksiä aion käydä läpi, ehkä kultturellia kielen opiskelua paikallisten avustamana, joogaa Intiassa ja jopa hyväntekeväisyyttä. Äiti Teresamainen pyhä hehku suoraan valaisi minut discovalojen lailla. Oli niiin tylsää ja keskiluokkaista jämähtää samaan, joskin hyvin palkattuun, työhön jo kolmekymppisenä. Kolmekymmentä on uusi kaksviis, kohti uusia seikkailuja. Sitä en tosin säbämiehille kertonut, että palkattoman sapattivuoden mahdollisti paitsi pienet säästöni (alunperin häitä varten) myös kohtuullisen varakkaan isomummuni kuolema. Rauha Vieno-mummun muistolle. "Moro...tai siis huomenta. Haluutsä kahvii?" kuului oven raosta. Uskaltauduin kurkkaamaan miestä, joka siinä seiso. Tosiaan, Calle. Ensinnäkin, kuka hetero mies kirjoittaa nimensä ceellä, Calle?! Toiseksi, mikä täysin heteroista koostuva sählyjoukkue keksii turnauksen jälkeen lähteä bilettämään gay-baariin?! Kolmanneksi, miksi hetero mies ei kieltäydy seksistä jos erittäin humalassa oleva nainen sitä alkaa vaatimalla vaatia mieheltä, jonka siis kuvittelee olevan homo!? "Tota ei sulla olis Fantaa tai jotain muuta

kylmää?”, sain vastattua. Callen lähdettyä kaivelemaan jääkaappia pinnistelin vimmatusti muistiani. Seuraava muistikuva dtm:stä oli joku rautatieaseman snägäri, mistä porukalla haimme hampurilaiset. Jostain syystä täyslihahampurilainen kaikilla mausteilla sai himoni hyrräämään oikein toden teolla. Raahasin Callen kulman taakse ja aloin vimmatusti hinkata itseäni Callea vasten, hampurilaisen jämät vielä toisessa kädessäni.”Shä oot niin ihanan kova, pane mua”, vaadin. ”Jos ei nyt tässä kun kaikki näkee”, Calle vastasi. ”Ei tääl ketään oo”, väitin vastaan ”anna mennä nyt vaan! Sä oot kyl kiva homo kun shul seisoo naisenki kanssa. Vaik oonhanmä aika guuma buuma”. Callen ystävällisesti osoitettua noin kymmenen metrin päässä virnuilevan poliisipartion ja maahanmuuttajataustaisen, intensiivisesti tuijottavan miesporukan minulle, päätimme ilmeisesti lähteä Järvenpäähän. Täytyy tunnustaa etten ole niitä hiljaisimpia seksin aikana. Jape joskus leikkisästi kutsui minua Häläriksi, ilmeisesti olen kuulostanut yleiseltä hälytysääneltä huipun lähestyessä. Tiedätte varmaan se nouseva ja laskeva sotaleffoista tuttu ääni, jolla ilmoitetaan vihollisen pommikoneitten tulevan. Ilmeisesti tajuttomasta humalatilastamme huolimatta olimme löytäneet tiemme perille Callen kotiin, sänkyyn ja onnistuimme harrastamaan mukiinmenevää seksiä, koska jossain vaiheessa Calle kuiskasi ” Voitko olla vähän hiljempaa, mutsi herää”. Fiksuna tyttönä sain hihitykseltäni ja ulvonnaltani vastattua: ”Mutsis on”. Calle löysi purkin Pepsiä, menettelee hätätilassa. ”Joo tota, me vissiin vähä niinku sekstailtiin viime yönä”, mumisin ihanan kylmää limua hörppiessäni. ”Näinkin voi sanoa, mut älä huolehdi, mulla oli kaks kortsua päällekkäin. Mulla aina on yhen yön juttujen kanssa”. ”Aha...joo hyvä juttu. Kiitti sulle”. Calle oli vähän nolon näköinen jatkaessaan:” Sun pitäis kyl varmaan kohta lähteä kun mutsi tulee kaupasta ja meil alkaa lauantaisiivous. Siis sähän lähet sinne reissuunki ni eiköhän tää ollu tässä”. ”Joo todella siis oli ja siis lähen”, vastasin ”mut ihan tarkennuksen vuoks ni sä oot siis oikeesti 27-vuotias hetero sählyn pelaaja, joka asuu mutsinsa kanssa?”. Miten Sofia meni tämä keikka noin niinkuin omasta mielestä? On todella korkea aika karistaa Järvenpään, ja koko Suomen, pölyt jaloista. Dublin: Koneen pyörät koskettavat kiitorataa ja muutaman pikku pompun jälkeen vauhti hidastuu, ja kone kaartaa hitaasti omalle paikalleen. Katselen ikkunasta ulos, yllättäen sataa. Se ei kuitenkaan lannista intoani, sillä seikkailuni on alkanut! Ensimmäinen kohde Dublin, seuraavasta ei vielä tietoa. Ostin vain menolipun. Kauanko aion Irlannissa viipyä on vielä täysin auki, se onkin koko reissun idea, mennään sinne minne nenä näyttää. Vielä aamulla koko matka tuntui epätodelliselta vaikka olin sitä pitkään valmistellut. Nyt katsellessani Guinnessin ja Jamesonin mainoksia terminaalin seinässä kaikki alkaa tuntua hyvällä tavalla erittäin todelta. Matkustan täpötäydellä lentokenttäbussilla keskustaan melkein tunnin verran kunnes saavun lähelle Temple Barin pubialuetta. Sinne majoitun aluksi pieneen, melko vaatimattomaan hotelliin. Tarkoitus olisi löytää joku edullisempi tapa asua, kunhan pääsen ensin vähän tutustumaan kaupunkiin. Raahaan matkalaukkuni mukulakivikadulla, hankalampi homma kuin voisi kuvitella. Kuulen jostain takaaltani iloista puheensorinaa, en oikein saa poikien puheesta selvää, koska aksentti on niin vahva. Nuoret pojat näyttävät olevan pikku hiprakassa jo keskellä päivää, esittelevät reteesti olutpullojaan. Maassa maan tavalla ajattelen hymyillen. Tunnen pienen tönäisyn ja joudun vähän hakemaan tasapainoa ison matkalaukkuni kanssa. Samalla huomaan, että pojat ovat pinkaisseet juoksuun ja voi helvetti....minun käsilaukkuni kanssa! Huudan niin kovaa kuin keuhkoista lähtee: ” They took my purse, please help me! Please!”. Olen kahden vaiheilla lähdenkö juoksemaan perään, mutta etumatka on suuri ja joutuisin jättämään matkalaukkuni puolestaan varastettavaksi. Istun matkalaukun päälle keskelle katukäytävää ja olen purskahtaa itkuun. Sinne meni passi, kaikki käteinen ja luottokortti. Olen seikkailuni alussa ja kaikki menee niin päin persettä kuin voi mennä. Mietin, että menen hotelliin, jätän

matkalaukkuni sinne ja suuntaan lähimmälle poliisiasemalle tekemään rikosilmoituksen. Tosin olin aivan varma, etten ikinä enää tulisi näkemään omaisuuttani. Litimärkänä, väsyneenä ja murtuneena lähden hotellia kohti. Samalla kuulen huudon: "Madam, please wait!". Minut juoksee kiinni noin nelikymppinen tumma, parrakas mies. "Is this your purse?" hän kysyy ja roikottaa jo parhaat päivänsä nähnyttä Michael Korsiani. "Yes, yes it's mine, thank you so much!", saan soperrettua. Tarkastettuani, että kaikki on tallella pyydän miestä kertomaan miten hän sai laukkuni. Sean (esiteltään itsensä) kertoi, että oli muutaman sadan metrin päässä tv:n filmiryhmän kanssa kuvaamassa dokumenttia kun kuuli huutoni. Pian sen jälkeen pojat olivat juosseet filmiryhmän ohi, ja Sean oli nähnyt laukkuni yhden pojan kädessä. Refleksinomaisesti hän oli laittanut jalkansa pojan eteen, ja pienessä humalassa ollut poika oli kompastunut, kaatunut maahan ja samalla irrottanut laukusta. Pari muuta ryhmän jäsentä piteli parhaillaan poikaa odottaen poliiseja saapuvaksi. Sean herrasmiehenä raahasi laukkuni hotelliin ("What do you have in here love, rocks?"), kerroin nopeasti vastaanottoon mitä oli tapahtunut ja lähdimme muun filmiryhmän luokse, missä poliisit jo odottelivatkin. Ensimmäisen päivän Dublinissa vietinkin sitten poliisiasemalla, jossa oli kyllä yllättävän hauskaa. Leppoisaat irkku poliisit naureskelivat "hyvin" alkaneelle matkalleni ja tarjosivat jopa kyydin takaisin hotellille poliisiauton kyydissä. Asemalla selvisi, että laukkuni napannut poika oli etsintäkuulutettu taparikollinen, joten tavallaan olin sankari kun autoin hänen kiinnisaamisessaan. Tai no Sean oli. Päästyämme takaisin hotellille Sean kysyi onko minulla illaksi suunnitelmia. "I mean it's obvious you need protection here", hän sanoi hymyillen "would you like to have a dinner with me?". No hups, tämäpä kävi nopeasti ajattelin! Ensimmäinen päivä Irlannissa ja heti saan treffikutsun. Toisaalta, olen yksin ja olisihan se mukavampi syödä jonkun kanssa. Ja olenhan lähtenyt tutustumaan uusiin ihmisiin, joten tästä voisi aloittaa. Sean nyt kuitenkin laukkuepisodin vuoksi vaikutti melko luotettavalta. Eikä mukava ulkonäkökään haitannut; tumma, hieman kihartuva tukka, siisti pieni parta, siniset silmät (olivatpa ne muuten siniset!) ja urheilullinen vartalo. Hep, myyty Sofialle! "I want to take you to The Celt, where you can enjoy traditional Irish music and food, ok?". No todellakin ok, iltaa odotellessa....